

<< Σαν ένα μικρό Παρίσι >>

Ζεστό το σημερινό βράδυ, πολύ αργά για βόλτα, η ώρα περασμένη μία. Αλλά τι καλύτερο έχει να κάνει;

Ώρα να ντυθεί.

Φόρεσε ένα λευκό μακρύ φόρεμα και στα πόδια, τα αγαπημένα της ασημένια πέδιλα. Η γειτόνισσα με τα καταπράσινα μάτια της καρφωμένα στο παράθυρο πάλι, αναρωτιέται για το τι κάνει ξύπνια τέτοια ώρα και ακόμα περισσότερο γιατί είναι έτοιμη να φύγει. Δεν θυμάται να απαντήθηκαν πολλές φορές οι απορίες της όμως.

Κατέβηκε τις σκάλες, κρατώντας στο χέρι της την μακριά ουρά του φορέματος, για να μην έχει και ατυχήματα. Άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου της, το μετάνιωσε. Δεν ήταν δυνατόν με τέτοια αμφίεση να οδηγώ, σκέφτηκε. Περπάτησε λίγο πιο κάτω, για καλή της τύχη ένα ταξί ήταν εκεί, σαν να την περίμενε από πριν.

" Που πάμε " την ρώτησε ο οδηγός, " Στο βαθύ, στην παραλία " του είπα σχεδόν ψυθιριστά. Την κοίταξε προσπαθώντας να μην τον καταλάβει. Ήταν όμορφη έλεγε στον εαυτό του, πολύ όμορφη. Δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια του από πάνω της. Έμοιαζε με οπτασία.

Αλλά γιατί μόνη της, τέτοια ώρα; Μήπως θα πήγαινε να δει κάποιον στο Βαθύ; Να την ρωτήσω; Θα φανώ πολύ θρασύς; ρωτούσε τον εαυτό του, δίχως να πάρει απάντηση.

" Φτάσαμε " της είπε και της άνοιξε την πόρτα. Δεν την έχασε από τα μάτια του μέχρι να απομακρυνθεί αρκετά από το οπτικό του πεδίο. Σε λιγότερο από ένα λεπτό ήταν άφαντη.

Έβγαλε τα πέδιλα της και συνέχισε το περπάτημα, από το μαγαζί απέναντι ακουγόταν μουσική και εκείνη είχε την αίσθηση μίας κυρίας που περπατά μπροστά από έναν ζωγράφο στους δρόμους του Παρισιού φορώντας ένα μακρύ λευκό παλτό που την αγκάλιαζε για να ζεσταθεί από το κρύο. Το όραμα της όμως δεν τελείωνε εκεί, τώρα η ονειροπόλα παριζιάνα, φανταζόταν πως περνούσε μπροστά από καφετέριες και την προσοχή της τραβούσαν οι σερβιτόροι με τις ζεστές σοκολάτες των πελατών επάνω στον δίσκο και εκείνη μόνη της σιγοτραγουδούσε.

Ξάπλωσε στην άμμο. Ένα ορμητικό κύμα έβρεξε το φόρεμα της, αλλά δεν κατάφερε να μουσκέψει τα ξανθά μαλλιά της και το πρόσωπο της. Δεν την ενόχλησε που βράχηκε. Αντιθέτως το χρειαζόταν, το κλίμα ήταν αρκετά θερμό.

Άρχισε να ξημερώνει, έβαλε τα πέδιλα της, ξαναμάζεψε στο ένα της χέρι την ουρά από το λευκό της φόρεμα και άρχισε να φεύγει. Ονειρευόταν να περπατήσει, αυτή τη φορά όμως στους φωτισμένους δρόμους, κάτω από τον πύργο του Άιφελ.

Ο ειρμός της σκέψης της όμως σταμάτησε, καθώς η λάμψη των φώτων της πόλης είχαν αντικατασταθεί με τους λευκούς τοίχους του σπιτιού της.

Η γειτόνισσα ακόμα εκεί στο παράθυρο και μάλλον κατάλαβε πως η κοπέλα έχει αντιληφθεί ότι την "παρακολουθεί", εκείνη όμως δεν ήθελε όμως να νιώσει άσχημα, γι' αυτό της έκλεισε το μάτι και την χαιρέτησε.

Έκτοτε αυτή η βόλτα έγινε η αγαπημένη καλοκαιρινή συνήθεια της ονειροπόλας παριζιάνας.

Κλεοπάτρα Κάτση